

15.

Umět je víc než mít

„Jak se jmenuje a kde bydlí?“ vyzvídal Giovanni. „Hned zítra ráno se za ním vydám!“

„To nebude třeba,“ řekl Filippo.

„Jak to?“ nechápal Giovanni.

„Copak sis nevšiml, že stáj má nová vrata a venku jsou opravené ohradníky? A že podestýlka leží na nových rostech?“

Giovanni se rozhlédl a opravdu!

„To jsi ty! Ty umíš udělat jesle!“ vykřikl Giovanni, podal Filippovi pokroucená prkna, ale pak se zastyděl.

„Půjde z toho vůbec něco udělat?“ zeptal se nesměle a začal vyprávět, na co jesle potřebuje.

„Co za tu práci chceš?“ zeptal se nakonec.

„Nic, udělám to jen tak,“ odpověděl Filippo.

„To nepřichází v úvahu!“ protestoval Giovanni. „Dám ti zimník, nové boty a dvě lněné košile.“

„To je moc,“ kroutil Filippo hlavou, ale Giovanni si stál za svým.

„Něco bych přece jen rád...“ osmělil se po chvíli Filippo.

„Pověz co?“ povzbuzoval ho Giovanni.

„Rád bych se naučil číst a psát,“

řekl Filippo. „Chtěl bych každému koníkovi na jeho místo napsat i jméno. Povídám si s nimi jako se svými přáteli. Rozumím jim a oni rozumí mě.“ Giovanni oněměl údivem. V hlavě se mu začaly honit zmatené myšlenky.

„Číst a psát! Není to příliš vysoká cena? Neliší se náhodou šlechtic od sluhy právě tím, že jeden číst a psát umí a druhý ne? Co když se tím, že se Filippo naučí číst a psát, tento rozdíl poruší?“

„Rozmyslím si to a zítra ti dám vědět,“ odpověděl stroze a rozhovor ukončil.

„Rozmyslím si to a zítra ti dám vědět,“ odpověděl stroze a rozhovor ukončil.

Každý něco umí

Ten večer Giovanni nemohl usnout. Přemýšlel o Filippově zvláštním přání. Jemu trvalo dva roky, než se v klášterní škole naučil číst a psát. Trvalo celé dva roky než dokázal přeslabikovat větu a než dokázal písmena, která napsal, přečíst.

Vzdychl a převalil se na bok. Tížila ho peřina i pochybnosti. Co zítra Filippovi odpoví? Nakonec usnul a zdál se mu sen:

Viděl v něm sám sebe, jak stojí před betlémským chlévem. Slyšel bečení ovcí a cítil pastýřské šaty nasáklé potem, pachem zvířat a kouřem. Ve světle olejové lampy bylo vidět, jak v rohu chléva stojí volek a oslík a že je tam ještě někdo. Na slámě spali a o sebe se opírali muž a žena.

„Marie a Josef!“ chtěl vykřiknout Giovanni, ale včas se zarazil. Co kdyby vzbudil děťátko...

Začal se rozhlížet, ale ať se díval, jak se díval, ve chlévě nebyly žádné jesle, ve kterých by mohl ležet malý Ježíš. Ano, to nejdůležitější chybí!

„Někdo ukradl Ježíše!“ zakřičel ze spaní. „Pomoc! Musíme ho najít!“

Najednou se dveře chléva otevřely a dovnitř vstoupil Filippo. Nesl jesličky. Postavil je před Marii a Josefa, a když se Giovanni podíval dovnitř, oddechl si. V jeslích leželo dítě a natahovalo k němu ruce.

Když ráno vyšlo slunce a Giovanni se vzbudil, byly pochybnosti pryč.